

מַבִּית

שבועון קבוצת יבנה

גי חשוון תשע"ו

(16.10.15)

ציור : פיטר ברויגל, עגינת התיבה של נח לאחר המבול

פרשת "נח"

הדלקת נרות : 17: 45 צאת השבת : 18: 44

שבועון מספר 1166

פרשת "נח"

ליל שבת

17: 45 הדלקת נרות

מנחה, קבלת שבת וערבית

שבת

07: 00 דף יומי בבית המדרש – יעקב וכמן

08: 00 תפילת שחרית

09: 30 תפילת ילדי א'–ד' בחדר אח"ם שבחדר האוכל

09: 30 תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת

לאחר התפילה והקידוש – יינתן בבית הכנסת

שיעורו של פר' נתן אביעזר בנושא: תוכנית הקב"ה לגביי הייקום

12: 45 תהילים לנשים - בבית המדרש

12: 50 שיעור בספר 'תרי עשר' בבית משפחת - נח חיות

13: 30 תפילת מנחה גדולה

16: 15 שיעור גמרא בבית המדרש - הרב אילעאי

17: 30 שיעור בפרשת השבוע בבית סביון – מזל גוטליב

17: 00 משק ילדים פתוח לביקורים למשך שעה

17: 00 תפילת מנחה קטנה

17: 15 שיעור 'צורבא מרבנן' - בבית הכנסת

18: 44 צאת השבת

21: 00 אסיפת חברים

שהשמחה במעונם

✚ מזל טוב - לנער הבר מצווה נווה עפרוני. מזל טוב להורים עידו ויונה עפרוני.

ומזל טוב לסבים ולסבתות, רמי ואפרת עפרוני, אלכס ואויס בקר ולכל בני המשפחה

✚ מזל טוב - לחנה שבט, נכד לעזרא ומנוחה, בן למוריה ויגאל.

✚ מזל טוב - לגבי ודבורית אדר להולדת הנכד, בן לאיילת וגיורא.

✚ מזל טוב - לשמעון ומלכה הקשר להולדת הנין לעובד ודליה להולדת הנכד

בן לנעה ורותם.

אגרת לתושבים בשל המצב הביטחוני

תושבים יקרים,

ימים לא קלים עוברים על תושבי המדינה כאשר פיגוע רודף פיגוע ומערער את תחושת הביטחון של אזרחיה. ברצוני לחזק תחילה את כוחות הביטחון ולהביע את תודתי והערכתי הרבה לעבודת הקודש אותה הם מבצעים בימים מתוחים אלו. בשל המצב הביטחוני, מועצה אזורית חבל יבנה נערכת ופועלת על מנת להגן על תושביה ולהעניק להם תחושת ביטחון מרבית. לשם כך, התחלנו ביישום המהלכים הבאים:

א. **סיורים במוסדות חינוך:** בשעות הפעילות של מוסדות החינוך יערכו גורמי הביטחון מטעם המועצה סיורים שוטפים ומוגברים.

ב. **הצבת מאבטחים:** המועצה תציב מאבטחים ברחבי אשכולות הגנים ביישובים במטרה להגביר את הביטחון.

ג. **פיקוח על אתרי בנייה:** יערכו סיורים מוגברים באתרי הבנייה ותוגבר אכיפת דרישות החוק בכל הקשור להצגת אישורי שהייה ורישום מסודר של הפועלים.

אני פונה אל התושבים לגלות ערנות לכל אדם או רכב חשודים ובמקרה שכזה לפנות מיידית לאחד מבעלי התפקידים הבאים:

דוד אנגל, קב"ט המועצה: 050-5203085

שלמה לחר, אחראי בטיחות ובטחון: 050-7313186

יגאל גדקר, שיטור קהילתי: 050-6273713

רן פריינטה, מפקד יחידת המתמיד: 050-6276285

"חזק ונתחזק בעד עמינו" (שמואל ב', י')

בברכה, משה ליבר

ראש המועצה

ברשות חתן תורה וחתן בראשית

ברכות לחתן תורה **יצחק (ג'ינג'י)** לנג ולחתן בראשית, **איתי בנדב**.
הנה דברים שנשאו בערב שבת האחרון, ערב הרמת הכוסית בשמחת החתנים:

דבר חתן תורה: ממושיכי דרך

שבת שלום,

כידוע, לא איש של דברים אני, אבל המעמד הייחודי הזה, של דור שני ושלישי העומדים הערב כאן יחד כממושיכי דרכם של אבי זליג ואמי רחל - מראשוני יבנה, הוא זכות גדולה ומרגשת, ואני חש חובה להתייחס אליה. הרב **עמית קולא** מעלומים, כתב לאחרונה מאמר בשם: **"ניגון האותיות"** העוסק בקשר שבין הדיבור והשירה בספר דברים, ואני מבקש להביא מדבריו המתמקדים בשילוב שביניהם ובמשמעותו.

משה עומד לפני מותו וישנם כמה דברים שעליו לעשות כדי שהמפעל הגדול שהנהיג במשך ארבעים שנה לא ירד לטמיון.

הוא מצטווה: **"לכתוב את דברי התורה על ספר"**

והוא מצטווה גם: **לכתוב שירה וללמדה את בני ישראל,**

נשאלת השאלה: מה תפקידה של השירה ולמה היא כל כך מרכזית בפעולות שמצטווה משה לבצע לפני לכתו? משה, המלא דיבורים מזה ארבעים שנה - גם עם אלוהים וגם עם בני ישראל - מצטווה בסוף ימיו לכתוב כדי שדיבוריו יהיו בעלי ערך גם אחרי מותו. משה האיש החי והמדבר יהיה מעתה תורת משה. עם זאת, הפיכת הדיבור החי לספר - לחפץ, יש בה משום עצירה - הקפאה. אין בה מחוות הפנים, אין בה אפשרות להידבר, יש בה עצירה וחתימה. דבר שמקשה להנחיל את הדברים לדורות הבאים.

מתוך הבנה שלא די בתורה החתומה בספר, ושיש צורך למצוא כלי חי ונוגע יותר כדי לשמר את הדברים הכתובים, מצטווה **משה** לכתוב את השירה וללמדה. השירה תעניק את החיבור לכתוב, היא שתשכיל להעביר בצורה מיוחדת את התוכן הגדול, היא שתוסיף לו סגנון וצבע מיוחד והיא שתיתן לו

מנגינה. השירה בכוחה להיכנס אל הלב, לפתוח את שעריו ולאפשר הקשבה. ובאמצעות השילוב בינה לבין התורה הכתובה, ירבו ממשיכי דרך ויש תקווה **"כי לא תישכח מפי זרעו"**.

ארבעים שנה עמל משה להנחיל את תורת ה' לעמו ישראל. והנה אנו מוצאים: **"וַיָּבֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּאָזְנֵי הָעָם, הוּא וְהוֹשֶׁעַ בֶּן נוֹן"**. משה- המורה הגדול, שכמעט מתייאש, וחושש שתורתו תאבד, ושלא תהיה לו המשכיות, שומע קול הנענה לקריאתו ומצטרף אליו **לשירתו**. יש תלמיד אחד שמבין ומפנים את תורתו, והוא זה **ששר איתו** באוזני העם **"הוא והושע בן נון"**.

ומסיים הרב קולא את מאמרו, ואני מצטט: זו כמעט החתימה – תורה ושירה וממשיכי דרך. ממשיכי דרך שיאחזו בתורת הנצח, וימשיכו את מנגינת-רבם, בצירוף צליל קולם הייחודי. **אבי זליג**, זיכרונו לברכה, הכיר כנראה את התשלוּבּת המנצחת הזו,

והצליח להנחיל לנו במילים משולבות בצליל קולו המאוד ייחודי את רעיון תורה ועבודה הלכה למעשה, את אהבת האדם והאדמה, את החריצות, הצניעות, ועשיית החסד.

אני מרגיש שאנחנו, ממשיכי דרכו ודרכם של חבריו, עומדים היום בפני אחת המשימות היותר מורכבות שידעה יבנה. מי ייתן ונצליח לשלב תורה עם שירה כדי להנחיל, ותקנונים עם נשמה כדי להמשיך.

אני מייחל להיצמדות ככל שניתן, לערכים הבסיסיים של אבותינו המייסדים, **בשילוב** עם צליל קולו הייחודי של כל אחד ואחד מאתנו.

זה החידוש של הדור שלנו וזה גם האתגר של הדור שלנו.

הוא קשה יותר ליישום, אבל נוכל לו **אם נדע לאהוב**.

יצחק (גיינג'י) לנג

דבר חתן בראשית – על שמיעה והאזנה

שבת שלום,

בדברי ארצה להתייחס לנושא המלווה אותי ביומיום במקצועי כמחנך בביה"ס התיכון, והקשור בעברי כעובד בגד"ש. בחרתי בו, משום שלעניות דעתי הוא חשוב לכל מארג חיים - בייחוד למארג החיים הקיבוצי השוויוני שלנו.

על שירת האזינו אומר הספרי: "גדולה שירה זו שיש בה עכשיו, יש בה לשעבר, יש בה לימות המשיח, ויש בה לעתיד לבוא, ויש בה לעולם הזה ולעולם הבא". ואכן, דברי השירה זכו לפרושים רבים, בהקשרים שונים.

השירה נפתחת במילים: "הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם, וְאֲדַבְרָה; וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ, אִמְרֵי-פִי" ולאחר מכן מופיע הפסוק: "יַעֲרֹף כַּמָּטֵר לְקַחֵי תֶזֶל כְּטַל אִמְרַתִּי כְּשֶׁעִירִם עָלַי דָּשָׂא וְכַרְבִּיבִים עָלַי עֵשֶׂב". בדברי ברצוני להתייחס לרעיון המשלב בין שני הפסוקים.

בהקשר זה עולה אצלי זיכרון מלפני כ-20 שנה המלווה אותי מהתקופה בה עבדתי בגד"ש:

חוות מגל – תקופת סוף הסתיו שעת ערב מאוחרת. אני מעבד חלקה במרוץ נגד הגשם, מרחוק כבר נראים הברקים הולכים ומתקרבים. מרכז הגד"ש שואל מידי פעם בקשר מה ההספק? ומבקש

שאכנס ברגע שהגשם יעצור אותי. לאחר כמה שעות החל גשם חזק. אני מפסיק את עיבוד הקרקע. במהלך הנסיעה לאזור החניון שליד הבאר, אני רואה איך כל הגשם פשוט "נעלם" בין רגבי האדמה - מראה הממחיש את חשיבות עיבוד הקרקע. בהמשך אחזור להקשרו של זיכרון זה.

הגאון מוילנה בפירושו לדברי הנביא ישעיהו "שמעו שמים והאזינו ארץ" כותב: "האזנה לשון שמיעה עמוקה היא, ותוספת התבוננות לשמיעת האזן. ראוי שישים האדם אל לבו חפצי שמים, ולא יסתפק בשמיעה קלה לבד, אלא יאזין היטב, להבין ולקלוט הדברים, להשיבם אל לבבו".

לדעת החזקוני, האזנה היא הקשבה ממרחק, ועל האדם להתאמץ ולהטות אוזן כדי לקלוט את דברי המשמיע, ואילו שמיעה מתייחסת לקולות שהאדם קולט באופן פסיבי ללא מאמץ.

מדברי שני המפרשים עולה שפעולת השמיעה היא הפעולה הפיזית של הטחת גלי הקול על עור התוף – זוהי פעולה בלתי רצונית ופסיבית. לעומתה האזנה זוהי פעולה של עיבוד הצלילים ע"י המח – זוהי פעולה הדורשת אקטיביות והקשבה. משפט המזכיר רעיון זה הוא: "כשאתה

והיחסים שבין אדם לחברו, תלויים הם זה בזה, והשקעה בכל תחום, משפיעה לחיוב על התחום האחר.

בהמשך פרשת האזינו ראינו שכתוב: "עֲרַף כַּמָּטָר לְקַחֵי וכו'". המטר יכול להיספג בקרקע רק לאחר עבודה מאומצת של פתיחת הקרקע הדורשת אנרגיה רבה והכנה ותחזוק של כלי העיבוד. כך גם בשדה החינוך בפרט, ובחברה האנושית בכלל - תהליכים אנושיים מורכבים, דורשים עבודת הכנה רבה ותחזוק קבוע. בשני התחומים: את תוצאות ההשקעה-רואים לעיתים, רק לאחר זמן רב.

בהזדמנות זו אני רוצה לאחל לכל חברי ותושבי הקיבוץ, שכמו שעד היום- קבוצת יבנה צלחה אתגרים ותקופות מורכבות בעזרת עולם ערכים מובנה, ביחד עם הכלה הדדית - כך נדע לעבור את התקופה שלפנינו ע"י הצמדות לעולם הערכים שלנו, כשהאזנה, הקשבה וההכלה יסייעו לנו רבות בכך!

שבת שלום ושנה טובה!

בן דב

איתי

צועק אנחנו שומעים וכשאתה מדבר אנחנו מקשיבים". מכאן עולה שהאזנה, היא למעשה הגישה של בעל השיח, שנבנתה לפני ותוך כדי השיחה, כלפי מה שהוא שומע. היא מושפעת מתוכן הדברים הנשמעים, אבל לא פחות היא תלויה גם בעולם הערכים, בתכונות האופי ומהכנה היסודית של עבודת הלב של המאזין. נשאלת השאלה מדוע מוזכרת פעולת האזנה לפני פעולת השמיעה?! הרי היה מצופה שקודם תוזכר השמיעה, שהיא הפעולה המתבצעת ראשונה. מדוע אין זה כך?!

בהיפוך המכוון של סדר הפעולות, יתכן

והתורה באה להעביר כאן מסר!

בקיום מצוות שבין אדם למקום ובין אדם לחבירו - האזנה - במובנה - כפי שהוזכר לעיל, היא קריטית! הגישה הבסיסית של האדם לחשיבות ומשמעות המצוות או הכבוד לאדם איתו מנהלים שיח, חשובים הם ביותר! הסקרנות והרצון לשמוע ולהפנים, לעיתים חשובים הם, מתוכנם המדויק של הדברים! המודעות לכך, מעניקה ערך מוסף לקיום המצוות, כשהשלם עולה על סך חלקיו. שני התחומים- זה שבין אדם למקום

ספרים רבותיי ספרים

החיים, ואולי נפלה עליו רוח הנבואה. בגלל זה נקשרתי גם לבעלי חיים. זה היה הספר הראשון שלי ומאז אני מה שנקרא תולעת ספרים. קוראת הכול ומכל הבא ליד.

כשהגעתי ליבנה בגיל 11 שכנה ספרית ילדים בבניין בביה"ס היסודי שהיום משמש כיתות מחשב. **לאה רובינשטיין** מבני דרום הבינה חיש קל שמצאה ילדה שאוהבת ספרים ונתנה לי לקחת שני ספרים בכל שבוע. זה כמובן לא הספיק לי, אז **רחל הישראל** שהיתה מנהלת הספרייה של הקיבוץ, קיבלה עדכון מחברים משותפים שלה ושל הורי, הסכימה שאבוא לספרייה והיא תיתן לי ספר אחד פעם בשבוע, וכך גדל המלאי לשלושה ספרים.

מובן שאת הספרים קראתי מהר מאוד והתחלתי להתחנף ל**אלקנה**, בן כתתי ובנה של **רחל**, שיגניב לי כמה ספרים נוספים.

בכיתה ח' הוזמנו סוף סוף באופן רשמי לספרייה והחלפנו ספרים כמו גדולים ומאז הרומן שלי עם הספרייה רק הלך וגדל.

הרבה ספרים והרבה שנים עברו. **כששארה ויבלו** עברו לביתם החדש בניצן

במלאות לי ארבע שנים החליט אבא שלי שהגיע הזמן שאלמד לקרוא.

היו לו הרבה נימוקים ואת כולם הציג לאמי שפקפקה ביכולתי להשתלט על החומר.

א. הוא אמר: בנים מתחילים ללמוד בגיל שלוש אז נתתי לה עוד שנה.

ב. במקום לרוץ ולחפש צרות היא תקרא ולך יהיו פחות תלונות.

ג. אני לא אצטרך לחפש סיפור בשבילה ביום חמישי בערב, היא תוכל לספר לי.

והיו עוד כמה תירוצים מעניינים.

בקיצור, בכל שבת בצהריים כשהשכונה נמה או משתזפת בים הוציא אבא ספר ללימוד הקריאה, שכתבה דודה רחוקה של אמא ושימש מקראה לילדי כיתה א' הפך למורה.

תוך זמן קצר, להפתעתו ולתדהמתה של אמא, קראתי להנאתי את שלטי הרחובות בהם עברנו בדרכנו **לדודה רבקה** לארוחת צהריים של שבת.

אבא לא ידע את נפשו ומרוב שמחה, ביום חמישי כשחזר מירושלים, הגיש לי חבילה עטופה בנייר אריזה חום ואמר: "קחי. אני חושב שזה יעניין אותך".

מתחת לאריזה שכן ספרון שנקרא "**משלי פונטיין**" - משלים נחמדים מתחום בעלי

בקשה ממני שארה שאחליף אותה בהתנדבות, הפעם בצד השני של השולחן. וכך התיישבתי לי ביראת קודש על הכיסא של רחל הישראלי שעבר לאסתר תדהר וכל יום חמישי פגשתי את העם בספריה. הקהל היה מגוון וזכיתי לפגוש כמעט את כולם, החל בילדים שחיפשו הארי פוטר או בון, היו שחיפשו דיוויד בלדוצי או הרלן קוברן שיהיה קצת מתח, יש שביקשו ספר יפה עם סיפור שנגמר עם סוף טוב, או ספר שמתאר תקופת חיים, יש מי שחיפשו ספר לבית הכנסת: משהו ביהדות שמרומם את הנפש, או סיפורי צבא, מסעות ותובנות. איש איש לפי נטית ליבו. גיליתי כי הספרייה שלנו גדולה ויכולה להציע מבחר של ספרים וקלטות וידאו כמעט בכל תחומי החיים. אהבתי מאוד את הדלת הנפתחת והילד הנכנס במהירות, שם על השולחן קלטות וספרים ושואל יש לך א___ . את הביישנים שעושים סיבוב, ניגשים בלחש ושואלים: "החזירו ספר טוב?" או את האנשים שביקשו "אני נוסע. הציעי לי ספר טוב למטוס", "יש שלושה ימי חג. הציעי לי ספר טוב להשיב את הנפש", "שמעתי על ספר בשם____, האם הוא נמצא?" בדרך זו גם הכרתי הרבה חברים חדשים, מדריכי תיכון, בנים חוזרים, לפעמים הגיע הסבא, אח"כ הבן או הבת ואז הנכד. לפעמים נפגשו בספריה והסבא

הציע לנכד: "תיקח את הספר הזה, אני אהבתי מאוד".

המילה הכתובה עדיין עושה את שלה למרות הפיתויים והטכנולוגיות החדשות. אפשר לומר שלספריה יש משקל רב והרבה אנשים קוראים ובכיף.

בשלוש השנים האחרונות ערכתי גם את "קפה ספרות" והזמנתי סופרים וסופרות לספר על ספריהם ושני הדברים השתלבו יחד. לפני חודשיים בערך העברתי את "קפה ספרות" לחנה נחליאל והשבוע נפרדתי גם מהספרייה והעברתי את השרביט לאסתר יוסף. תם פרק ארוך וחשוב ואני יוצאת כהרגלי למשהו חדש.

אני מוכרחה לציין שנפגעתי שאיש מבעלי התפקידים לא ראה לנחוץ לפחות לשם הנימוס לומר לי תודה. אז בחרתי בדרך הזו לומר לכם תודה. לכם - הקהל שלי בקפה ספרות ובספריה, תודה שבאתם, שחייכתם, שביקשתם ספר, שאלתם על סרט, ביקשתם עצה או המלצה ואמרתם: תודה, הספר היה יפה תני לי עוד אחד, ההרצאה הייתה מרתקת. מתי המרצה תבוא שוב, או תזמיני את הסופר/ת.

תודה שנתתם בי אמן. נתתי לכם באהבה וקבלתי מכם אהבה וזה שכרי. אני מאחלת הצלחה ורק טוב שנה טובה ומתוקה לכולנו.

בברכה, רחלה שנקר

אבני דרך – אבני ריחיים

אני מעדיף דירה אחת ביד משתיים על העץ. תכנית שבע האבנים (אבני הדרך) כפי שהוצגה משקפת את הדרך הארוכה שיש לעבור כדי להשלים תכנית גדולה ושאפתנית. לא אמרו את השם המפורש אבל כל בר דעת מבין שהכוונה לתכנית המורחבת. מדובר בדרך שעלולה להיות דרך חתחתים, העמוסה בקשיים גדולים, חברתיים וכלכליים. מאידך גיסא השלמת דרך בת שתי אבני דרך נראית הרבה יותר ריאלית. על פניו נראה שהתכנית השאפתנית פחות כמעט שהשלימה את מתווה המימון ויש לה היתכנות מעשית כבר מחר בבקר ובמלואה.

החולשה של תכנית "שבע האבנים":

חולשת משך התכנית - תכנית "שבע האבנים" נראית לי ארוכה כמעט כאורך הגלות (סתם, קצת בומבסטי ובאמת שלא הייתי שם). להשלים את כל מסלול "שבע האבנים" ייקח, כפי שהוצג, קרוב לעשור וחצי וסיום המימון יתפרס עד 2039.

במשך עשור וחצי נהרוס ונבנה, נהרוס ונבנה ונהפוך לאתר בניה.

אני מבקש להתייחס לתכנית מימון פרויקט הבניה כפי שהוצגה באסיפה בתכנית המעברים מ*אבן דרך אחת לזאת שבאה אחריה. ראשית יש לברך על התכנית שאושרה בוועדה הפיננסית, בוועדת המשק ובמזכירות. תכנית זהירה, מדודה ומחושבת וטוב שכך. מההסבר באסיפה כפי שהבנתי אותו, היא הנותנת, לאיזה מצב מורכב וכמעט בלתי אפשרי אנחנו נכנסים, כלכלית וחברתית.

*אבן דרך - כל אבן משקפת חלק מפרויקט הבניה המתייחס למספר היחידות אותן יבנו.

המשמעות של אבני הדרך, כפי שהוסבר, שלא יהיה אפשר לנוע מהאבן עליה אנחנו עומדים לאבן הבאה אם לא התקיימו שני תנאים.

תנאי ראשון - אבן הדרך בה אנחנו נמצאים צריכה להיות מושלמת לפני שניגשים לאבן הדרך הבאה.

תנאי השני - לא ניגשים לביצוע אבן הדרך הבאה אם היא לא מתוקצבת במלואה. (לא מזכיר קצת תכנית ראיטי "הישרדות" וכד')?

תחשבו על חיים בתוך אתר בניה. לאור ההתנהלות שלנו עד כה, קבלת החלטות בתנאי לחץ חברתי כמעט בלתי אפשרי.

קושי כלכלי - עתידנו הכלכלי אינו מובטח. אמרו זאת באסיפה מבינים

ממני. ישנם איומים כלכליים שהופכים להיות מוחשיים ועלינו לקחת זאת בחשבון בניהול ההשקעות העתידיות.

חוסן חברתי - האם יהיה לנו את החוסן החברתי להתנהל כאשר לא נוכל להמשיך בדרך או שיהיה עלינו לעכב את הבניה רק לכמה שנים?

אני לא בטוח והייתי מציע לעצמנו שלא נעשה ניסיונות חברתיים.

השקעה בסדר גודל כזה עלולה לערער את האיזונים העדינים שבין הפרט הדואג לצרכיו ולצרכי משפחתו לבין צרכי הכלל. כבר נשמעים קולות הקוראים לביטול הבונוס וכד' וזוהי רק ההתחלה. יוזמות חדשות לרווחת החברים ייתקלו בקרב לוודאי בהתנגדות כואבת על בסיס

הטענה שתקציב הבניה הוא כאבן ריחיים על צווארנו "עד להודעה חדשה".

בעשור הקרוב ישנה סבירות שנעבור שינויים דמוגרפיים ושינויים באורחות חיינו מסיבות כאלה ואחרות. כן, הרוחות מנשבות, האדמה לא יציבה, ישנם רעידות ופרויקט הבניה תורם לכך לא מעט.

קושי בקבלת החלטות - כפי שהוסבר כל אבן דרך שהגיע לבשלות תעבור שרשרת של קבלת החלטות ואישור האסיפה. לאור ניסיוננו הארוך יש מי שמוכן להעריך כמה זמן זה ייקח?

(צריך רק **שלושים חתימות** ואולי נתחיל לדבר בדרך על "דו", אולי על "140" ואולי על... שיוך ר"ל)

לסיכום

עלינו להיזהר בדרך ולנהוג בשום שכל. אני מקווה שנהיה מספיק אחראיים כדי שהקרקע לא תישמט מתחת לרגלינו.

תאא"ט

שמשון גוטליב

אכן מצומצמת

התוכנית הרחבה היא תולדה של המצומצמת, ומי שזרע תכנית זו אל יצעק "גוועלד" כלפי המורחבת, אל אף שהוא צודק.

כל בר דעת יודע ומבין שכסף הוא אמצעי חשוב לקיום, אך חלקנו אינו מפנים שהערכים הם הם שמחזיקים אותנו כמערכת שפויה, ובוודאי כשמדובר במערכת קיבוצית-שיתופית, ואין צורך לפרט.

כפי שהמצב עומד היום אין לי ברירה אלא להצביע נגד 2 ההצעות – המורחבת והמצומצמת.

מכיוון שהמציאות הביטחונית היא כפי שהיא ויש הסכמה מקיר לקיר (כמעט. אני לא) שיש לבנות ממ"דים, אני מציע: כרגע ניגש לבנות ממ"דים בכל המקומות שנדרש, ורק ממ"דים. נעשה חשבון ובעיקר חשבון נפש. נמשיך בדרכנו הייחודית ובע"ה נצליח.

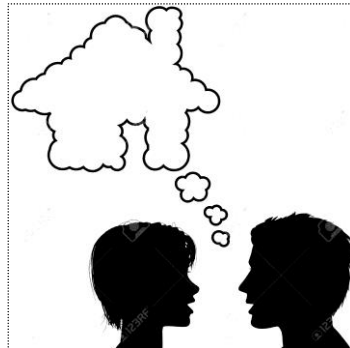
יישר כוח ליהודה מרוז על דבריו בגיליון הקודם בנושא הבנייה.

אני מסכים לכל דבריו וגם למסקנה, אך אני רוצה להוסיף משהו שנראה לי חשוב. התוכנית המצומצמת, המשדרגת את קומה ב', משלימה עם ואף מתגמלת 2 תכונות אנושיות קשות:

- א. אי הכרת הטוב.
- ב. קנאה במי שיש לו לכאורה יותר (בחומר ולא ברוח).

ברור שמדובר בבעיה ערכית קשה, אך אנחנו במקום לדון במהות ולבדוק מה קורה אצלנו בחרנו בדרך התמוהה והחלטנו לסגור "חור ערכי" על ידי כסף, והרבה כסף. זוהי במהותה "התוכנית המצומצמת" וכשמה כן היא, אך רק בצד הערכי. בצד הכספי חפרנו לעצמנו בור ללא תחתית ובוודאי לטווח היותר רחוק, וכבר אנו מתחילים לאכול את פירות הבאושים.

רפי פלק

כמה הערות בונות

להתחשב כל הזמן בעתיד...) , מה גם שדירה שהורחבה כבר לשלושה כיוונים לא משאירה לאדריכל הרבה אפשרויות בעתיד, וכמוכן שאנחנו משקיעים את רוב ההשקעה על דירות שחלקן נבנו לפני יותר מ-50 שנה.

- נכון, למשפחה מבוגרת שכל ילדיה כבר יצאו מהבית, אין צורך בדירה יותר גדולה, היא יכולה להסתפק בממ"ד בלבד כמו שכתב **יהודה מרוז**, אבל מה נעשה כששלת הכניסה לקיבוץ: "כאן מתכננים ובונים בצניעות" יצהיב ואותן משפחות יעברו לעולם שכולו טוב (עד 120...) , האם מישהו מעלה בדעתו שגם אז המשפחות החדשות שיכנסו לאותן דירות יסתפקו בממ"ד בעוד "שכונת הזיתים" עומדת ממול? ואז מה, נתחיל שוב לבנות את כל הקיבוץ? אגב, החלופה המורחבת מאפשרת לכל מי שמעוניין "להיות צנוע" להישאר בדירתו, שאמנם תקרא 'דיור זמני', אך תהיה בגודל 110 מ"ר, כולל ממ"ד.

בשבוע שעבר, **דוד הראל** במאמרו ערך מספר חישובים ותרגילים מתמטיים כדי להשוות בנתונים בין החלופה המצומצמת לזו המורחבת. הנתונים לא לגמרי מדויקים וגם המתמטיקה. אנסה לדייק ולהסביר (וסליחה מראש למי שכל המספרים יעשו לו כאב ראש...).

לפני שאני צולל לנתונים וחישובים אני חייב לציין שמי שחושב שההבדל בין החלופות מתבטא רק במספרים (כסף ומספר מבנים) מפספס את הנקודות המרכזיות:

- החלופה המצומצמת פותרת (אולי) את צרכי ההווה, כלומר למשפחות שגרות בדור קבע יהיה מיגון, דירתם תורחב וגם תהיה מעלית שתחסוך את הצורך לטפס במדרגות אבל לא בהכרח שהמעלית תוביל משפחות להעדיף את הקומה השנייה... וזהו חלק מהבעיה הראשונה: למרות כל מאמצנו לשדרוג הקומה השנייה, הדירות בקומה השנייה עדיין ייחשבו נחותות לעומת הדירות בקומה הראשונה.

- בחלופה המצומצמת אנחנו משפצים בתים שעבור רובם זהו לפחות השיפוץ הרביעי... בהתאם לכך המרחקים בין הבתים מצטמצמים במקומות מסוימים למרחק מביך. הרחבה עתידית תהיה מאד בעייתית עד בלתי אפשרית (אוף, למה צריך

טוב, נחזור למספרים...

אני אדייק בחישוב מספר הדירות המתוכנן בשתי החלופות.

בחלופה המצומצמת: 136 דירות קבע הקיימות כיום (קומותיים, חמשושים וקוטגים), ועוד 20 בשכונת הזיתים, ועוד מספר דירות קבע, מכיוון שלשמחתנו תוחלת החיים בקיבוץ במגמת עליה. (בדפים שחולקו נכתב 16 דירות, והיו שפירשו שהכוונה לבנות אותן מיד..., אז זהו שלא. דירות נוספות ייבנו, בהתאם לצורך ורק אחרי שימוצו כל האפשרויות האחרות, ואכן ניסוח מתוקן של הצעת ההחלטה ישלח בקרוב לחברים) בנוסף לדירות הקבע, יהיו לנו - 37 דירות קוטגי 80 מ"ר עם ממ"ד, 17 קוטגים 70 מ"ר ללא ממ"ד (שכנראה לא ישמשו למגורים), 16 'אשכולים' עם ממ"ד, 79 חדרי צעירים ועוד 16 דירות שונות ללא ממ"ד.

סה"כ: **321 דירות**. מתוכן כנראה 17 לא ישמשו למגורים, וישמשו כחדרי אירוח, משרדים או כל שימוש אחר.

בנוסף לכך תיתכן בניה של 8-16 דירות נוספות, או הרחבה של קיימות, הכל בהתאם למצב ולצורך הדמוגרפי.

ומה בהצעה המורחבת?

140 דירות קבע, 136 דירות זמניות (קומותיים, חמשושים וקוטגים) ו-25

- החלופה המצומצמת לא פותרת בצורה מוצלחת את מיגון הקוטגים בדירור הזמני. 17 דירות לא ימוגנו בגלל קרבה גדולה מדי בין המבנים, והשכנות במבנים אלו תהיה מעט "מחוררת". (ועוד לא דברתי על המגורים בקומת הקוטגי ומחיצות הגבס בין הדירות, האם נשפץ אותם? או שמשפחות צעירות ימשיכו לגור בתנאים אלו? בכל מקרה, אין לנושא זה ביטוי בעלויות החלופה המצומצמת.) אגב כך, אני רוצה לציין עוד טעות של **יהודה** - בחלופה המצומצמת בעיית המיגון לא נפתרה במאת האחוזים אף פעם!... חלק מהדירור הזמני וכן כל חדרי הצעירים והחיילים לא יהיו מוגנים! לעומת זאת, דווקא בחלופה המורחבת קודם כל ימוגנו כל בתי הקומותיים. כלומר, 87% מהדירות שמשמשות היום לדירור קבע יהיו מוגנות כבר אחרי שנתיים. אכן, שאר הדירות ימוגנו לפי קצב הבנייה העתידי.

- החלופה המורחבת מציגה פתרון רחב יותר עבור כלל האוכלוסייה, פתרון לחברים מבוגרים 'שלא רוצים שיגעו להם בבית', פתרון למשפחות צעירות בדירור הזמני, פתרון לצעירים ולחיילים וכמובן פתרון אחיד לכל החברים שיעברו לדירור החדש. החלופה מנסה להתייחס גם לצרכי העתיד. ההסתכלות על חלופה זו צריכה להיות לטווח הארוך: איך תיראה קבוצת יבנה בעתיד.

חדרי צעירים **מזרחית** לשדרה. ובסה"כ
301 דירות.

שימו לב שבחלופה המצומצמת, 54 חדרי
חיילים חושבו כדירה, בעוד שבהצעה
המורחבת, דירה של 110 מ"ר (עם ממ"ד)
תוכל להכיל 4-6 חיילים וצעירים, ובתנאים
טובים יותר.

כך שבסופו של דבר החלופות מאוזנות
פחות או יותר ובוודאי אין הפרש של 60
דירות בין החלופות כפי ש**דוד** חישב.
ואולי אפילו להיפך. אם נדייק, ונרצה
להיות מעט 'חשבונאים', בחלופה
המורחבת מתקבלים מעל 1100 חדרי
שינה, בעוד שבחלופה המצומצמת
מתקבלים רק 950 חדרי שינה...

דוד 'עלה' על כך שאף על פי שכיום יש 136
דירות קבע (שבהן, אגב, מתגוררות 132
משפחות חברים) אנחנו מתכננים לבנות רק
120 דירות קבע חדשות.

אז איפה הטעות? האם יש בכלל טעות? אני
אנסה להסביר בעזרת דוגמה מעברנו
הקיבוצי.

לפני מספר שנים גרו כל חברי הקיבוץ
בדירות קבע של 70 מ"ר, ויום אחד לאחר
דיונים ואסיפות הוחלט להגדיל את
הדירות ל-100 מ"ר. חלק מהחברים
המבוגרים בחרו להישאר בדירתם שהפכה
לפתע ל"דיור זמני". היה ברור לכולנו
שעבורם הדירה הקיימת טובה ומספקת.
ומה מתוכנן כיום (במורחבת)? איש לא

יישאר בדירתו כפי שהיא. אנחנו מגדילים
את הדירה ל-110 מ"ר עם חדר ממוגן
ואנחנו **מעריכים** שחברים רבים יראו בה
דירה טובה ומספקת ויבחרו להישאר
בדירתם הנוכחית. כמובן שמי שיבחר
לעבור, זו זכותו ובעדיפות ראשונה, כפי
שבחרו אז מספר משפחות מבוגרות,
במעבר לדירות 100 מ"ר.

אני מעריך שיותר מ-16 משפחות יעדיפו
להישאר בדירתם הנוכחית ולכן חלק מ-
120 הדירות החדשות ייבנו **אפילו** עבור
משפחות שהיום עדיין לא זכאיות לדיור
קבע.

אני רוצה לציין דבר נוסף, מספר החברים
בקבוץ נשאר פחות או קבוע יותר בשנים
האחרונות ואולי אפילו מעט פוחת (לצערנו
הרב). ולכן מבחינה סטטיסטית אין צורך
בתוספת דיור. אז למה בחלופה
המצומצמת בכל זאת נוספות דירות? כי
חלופה זו "מכריחה" חברים לשדרג את
ביתם, אף על פי שספק אם הם צריכים
ומעוניינים בכך, ועל ידי זה היא יוצרת
צוואר בקבוק בשיבוץ הדירות, שמאלץ
אותנו להוסיף דירות קבע.

ועוד הערה קטנה, הוצאות בלתי צפויות
של יותר מ-10% נלקחו בחשבון בשתי
החלופות, אין צורך לנפח את המספרים.
אז תחשבו על זה לפני האסיפה.

זוהר ברטוב

חפצים

משנחשפתי לעבודה בצבעי מים, התרשמתי עמוקות והתאהבתי ברעננות ובחופש שבמפגש צבעי המים עם נייר הציור. מפגש היוצר מימד של אור וחיוניות אשר שבה את לבי.

העבודה בצבעי מים דורשת מהאמן שליטה מרבית ומדויקת ועליו לגלות משמעת עם יצירתיות ספונטאנית. מפגש מרתק זה מעניק הזדמנויות ליצירתם של כתמים וצורות בלתי מתוכננים מראש, המאפשרים לדמיון יד חופשית ליצור הווייה חדשה".

הצגת התמונות בתערוכה נותנת לאמן הזדמנות לממש צורך לשתף עוד אנשים ביצירתו ולקבל משוב והערכה. בתרבות הקיבוצית שלנו, אנו נוהגים בחסכנות יתרה בתחום זה ואינני בא בטענות, כאלה אנחנו. תערוכה כזו עונה על הצורך ומכאן חשיבותה.

נראה לי שלאורך השנים יש אצלנו התקדמות רבה ביחס וגם במשאבים שמאפשרים לחברים לעסוק בתחומי אמנות שונים, ובעז"ה נקווה שנלך ונשתפר.

המלצתי לחברים שלא ראו את התערוכה בתיאטרון ירושלים, רוצו לראות. ולחברתנו אפרת, יישר כוחך ושיהיה לך הרבה כוח ואהבה להמשיך לצייר ולצייר עוד שנים רבות.

דני הרץ

"תמונה אחת שווה אלף מילים"

28 תמונות שוות. .. תעשו את החשבון. בשבוע שעבר היתה פתיחה חגיגית

לתערוכת ציורים מפרי מכחולה של חברתנו אפרת עפרוני, בתיאטרון ירושלים. חברים, קרובים וידידים היו שותפים לחוויה. מה נאמר ומה נדבר, היתה חוויה מרגשת, התמונות כולן בצבעי מים ונושא התערוכה היה "חפצים": סיר על פרימוס של פעם, ערכת קפה על סלע בשדה, ערימת ספרים ישנים ועוד כיוצא בזה. חפצים שאנו פוגשים ביומיום וכאשר הם על הנייר פתאום הם מקבלים יופי ומשמעות מעבר להיותם חפץ שימושי.

בערב הפתיחה זכתה אפרת לשבחים והרבה דברי הערכה מחברים ואנשי מקצוע שנכחו בערב זה. אפרת מציירת כבר שנים רבות, בחוג ציור ובמסגרות נוספות ובעיקר עם עצמה. כשותף לאפרת בשיגעון הציור יודע אני כמה זה דורש השקעה ורצון ובעיקר...אהבה, כמו חומס שעושים מתוך אהבה או שלא עושים. וכך כותבת אפרת בפתיח של התערוכה: "שנים רבות ציירתי בצבע שמן בלבד."

העמותה למען החבר הותיק חבל-יבנה

מדרשת ח"י

❖ יום ראשון ה' מרחשוון תשע"ו, 18/10/15

8:45 תנ"כ – חנה לבל

❖ יום שני ו' מרחשוון תשע"ו, 19/10/15

10:15 הרצאה: "דרך הבשמים-ערי הנבטים בנגב"

כמו כן יתקיים בזאר מכירת בגדים עם חיים

בין השעות: 9:00-12:00

❖ יום שלישי ז' מרחשוון תשע"ו, 20/10/15

17:00 חוג "חוויה מהסרטים" – עם ענת שפרן אור

פתיחה – "צ'רלי צ'פלין-החיים כקרקס"

נשמח לראותכם !

זמן מיגונית – רצינו להציע

עכשיו, שהגזרה הדרומית שקטה, רצינו להציע כי

תתארגנו יחד את כל בני הבית,

שימו שעון על היד (עדיף תוצרת עדי) ותתזמנו את זמן ההגעה של המשפחה

כולה למיגונית הקרובה למקום מגורכם.

אין הדבר אומר שיש שינוי בהנחיות, אלא רק המלצה לדעת את טווחי

הזמנים כשכולם נינוחים והאווירה רגועה.

צח"י

לוח הודעות

מרפאה

❖ אחות כוננת בשבת פרשת נח - דפי ליבר
שעות קבלה של הרופא בשבוע הקרוב:

יום ראשון 17:30-14:30

יום שלישי 13:00-09:30

יום רביעי 16:00-14:30

יום חמישי 09:00-08:00 ומ-14:30-15:30

פתיחת חצרנות בשעות הערב

החל מיום ראשון, י"ט בחשוון, 1.11.15 החצרנות תפתח בשעות הערב
בימים א, ב' ו-ה' בין השעות 18:30 ל-19:00

אריה ברנע

אפי הספר

אפי הספר יעבוד בשבוע הבא ביום רביעי במקום ביום שני. חד פעמי.
ביום שישי כרגיל.

שמחות

חתונת קמה ויניר תתקיים ב"ה ביום שני, ו' חשוון 19/10

חתונת אופיר ויצמן ודנה תתקיים ב"ה ביום רביעי, ח' חשוון 21/10
שבת שבע ברכות בי' חשוון 23/10 - פרשת "לך לך"
בשבת שבע ברכות דירות האירוח יעמדו לרשות בעלי השמחה

מסיבת בת המצווה של אורי סולטניק תתקיים ביום שני י"ג מרחשון 26/10 בקבוצת יבנה

מסיבת בת המצווה של אביה זנה תתקיים אי"ה
ביום שני, כ' חשוון 2/11

קציר / יחיאל מר

כְּכַבְרַת אֲדָמָה שֶׁהִשְׁחִירָה בְּגֶשֶׁם
סְדוּקָה וּנְכוּנָה לְמַחְרֶשֶׁת הַזֶּמֶן
רַעֲבָנוּ לְצֶמַח, צָמְאָנוּ לְגֶשֶׁם
תְּנוּפֶת הַזְרִיעָה, שֶׁתְּפִלִּיא בְּדָגָן.

בְּכָל מְאֲדָנוּ הַמֵּתֵן וְהַצֶּמַח,
וְלָחֶם רְדוּת לְתוֹבְעֵי מְזוֹנוֹת,
גַּם פָּרַח הַפְּרָא בְּצַבֵּעַ וְרִיחַ
יִשָּׂא יַעוּדוֹ וְזִכּוֹתוֹ תַעֲמֹד!

עַד יוֹם הָאֶסְיָף, וְהִדָּה הַמּוֹנֶפֶת
תִּקְצַר תְּנוּבָתָנוּ. גְּדִישׁ עַל גְּדִישׁ.
הַקֶּמָה הַנוֹפֵלָה הַכְּמָהָה הַשׁוֹאֶפֶת
תִּלְחַן לְרֶגְבִים אֶת בְּשׂוֹרֵת הַחֲרִישׁ.

בוֹכָה בְּשָׂדוֹתֵינוּ הַרוּחַ הַשְּׂטָה.
בָּאִים הַחוֹרְשִׁים וְכִבֵּד צַעֲדָם.
וַעֲתָה? הַפְּכוֹנוּ – פְּנִינוּ לְמִטָּה,
יֵאָכְלוּ תִינוּקוֹת אֶת הַלֶּחֶם הַחָם.

(על השירים-יצחק ברוכי)

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com